

LNRMM konkurss “Mūsu dziesmusvētku stāsti”

Elīna Dzirkale

Jelgavas BJDK “Vēja zirdziņš”

Vadītāja Alda Skrastiņa

“Tur, kur sākas svētki”

Bieži vien atskan jautājums: kas ir dzīve pēc svētkiem, un vai tāda ir? Taču neviens nejautā, kas ir dzīve pirms svētkiem un vai tie sākas tikai jūlijā vai jau krietnu laiku pirms? Daļai dejotāju tie sākas tikai ar 1. jūliju vai kad koferi un somas ir sakravāti, lai sēstos autobusā uz Rīgu, bet dažiem tikai koncerta rītā, kad gludina tērpu un velk to mugurā. Savukārt mani svētki sākās pavisam agri — jau iepriekšējā gada decembrī, nevienam nemaz nezinot.

Kādā aukstā decembra rītā saņēmu kādu viedu ziņu no vadītājas, ka ir iespēja pieteikties galvenajai lomai Skolēnu dziesmu un deju svētku uzvedumam. No sākuma šī doma man nepatika, un mēģināju no tās izvairīties, bet visu dzīvi biju sapņojusi par šādu iespēju, lai pierādītu, ka ruda matu krāsa ir personības, nevis apvainojums. Janvāra aukstajam salam laužoties caur logu, saņēmu sirdi sildošu ziņu, ka esmu galvenajā lomā skatuviskās dejas koncertuzvedumā “Viedvasara”; un ar to man svētki sākās.

Nākamo pusgadu kopā ar Kārli, Loti, Miķeli, Viktoriju un pārējo radošo grupu piedzīvojām tik daudz garu mēģinājumu, tie bija pildīti ar smiekliem, smaidiem un kopā būšanas siltumu, kuru laikā mēs atklājām sevī iekšējo spēku, ko līdz šim pat neapjautām.

Pienākot pirmajiem mēģinājumiem “Xiaomi” arēnā, mazie bērni sāk atpazīt, ka tā, kas ir augšā ekrānā, arī ir viena no viņiem. Tik daudz apskāvienu, autogrāfu un “piecīšu” es vēl nekad nebiju devusi, bet tas viss tik ļoti sasildīja sirdi, ka ne tikai mazajiem bērniem, bet arī lielajiem dejotājiem mirdz acis, satiekot mūs — uzveduma tēlus. Koncerta dienā emocijas bija tik daudzas un dažādas, ka nemaz nesapratu- atrodos uz planētas Zeme, nevis savā sapņu pasaulē, jo notiekošais tiešām likās kā sapnis. Pirms pēdējā lielā iznāciena es stāvēju kulisēs, un man kāds klusu pienāca klāt un, iesmejot, laipni teica: “Tu taču zini, ka esi mīlākā tiem bērniem? Tikai esot šeit un uzsmaidot, iespējams iedvesmot tik daudz cilvēku un radīt viņos cerību, ka iespējams ir itin viss. Tādēļ ej tur ārā un galvenais — izbaudi!” Asarām saskrienot acīs, dvēselei pakāpjoties augstāk, ar neapzināti milzīgu smaidu sejā es izdejoju no kulisēm visas Latvijas priekšā. Šo emocionālo sajūtu nevar aprakstīt, bet mēdzam to saukt par laimi. Pāris dienas nodzīvojot emociju ekstāzē, saprotu, ka mani svētki nebeidzas ar koncertuzvedumu “Viedvasara”, bet gan tikai turpinās, un ir laiks kravāt somas un sēsties autobusā, lai brauktu uz Rīgu, dejojot, dziedāt, ballēties un izbaudīt kopā būšanas mīlestību ar kolektīvu “Vēja zirdziņš”.

Daugavas stadions ir vieta, kur satiekas visas Latvijas tautas deju kolektīvu dejotāji un sadodas roku rokā, kas rada citāda veida spēku. Karstais lielkoncerts un ģenerālmēģinājums, ļoti slidenais un lietainais

koncerts lika paskatīties uz svētkiem nedaudz citādāk. Pirms pirmais koncerts Daugavas stadionā tika pārtraukts, dejas dejojām nevis iespringstot uz to precizitāti, bet izbaudot- caur kritieniem uz smiekliem un neaizmirstamām atmiņām. Svētku kulminācija bija koncerts "Te - aust". Nedēļas beigās sagurums bija liels, un nemaz nevienam negribējās dejot Mežaparkā, bet ikkatrs zinājām, cik tas ir prestižs notikums - dejot, kamēr vairāki tūkstoši dzied fonā.

Dzīve pēc svētkiem noteikti ir, kad atkal sanākam mēģinājumos kopā un dejās ieliekam visu svētkos iegūto degsmi. Dzīvē pirms svētkiem ir daudz mēģinājumu, sajūsmu un gaidām, bet, lai svētki sāktos ātrāk par 1. jūliju, ir jāaug un jāmīl dejā kopā ar vislabākajiem un vismīļākajiem deju biedriem visā pasaulē. Ikkatram novēlu tādu "Vēja zirdziņa" Zelta grupu, kāda bija man, bet ne manu Zelta grupu.

Dejot ir laime!

